

Dosar nr. 4188/324/2019

R O M Â N I A
 TRIBUNALUL GALAȚI
 SECȚIE I CIVILĂ
 ÎNCHEIERE
 Ședința publică de la 04 Martie 2021
 Instanța constituită din:
 PREȘEDINTE: ...
 Judecător...
 Judecător...
 Grefier ...

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra apelului formulat de către apelantul-intimat, în contradictoriu cu intimății ... și ..., împotriva încheierii civile din data de 16.10.2019, pronunțate de Judecătoria Tecuci, în dosarul nr. 4188/324/2019, cauza pe fond având ca obiect: „contestație la executare”.

Dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică din data de 18.02.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Tribunalul, în complet de divergență, având nevoie de timp pentru a delibera, văzând totodată și dispozițiile prev. de art. 396 din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea la data de 04.03.2021, când a dat dispus următoarele:

TRIBUNALUL,

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art.519 C.proc.civ., constată următoarele:

Prin contestația la executare înregistrată pe rolul Judecătoriei Tecuci, la data de 07.08.2019, sub nr.4188/324/2019, contestatorii ... și, în contradictoriu cu intimata ..., au solicitat anularea încheierii pronunțată de către Judecătoria Tecuci la data de 24.06.2019, în dosarul civil nr. 3331/324/2019, prin care s-a încuviințat executarea silită în baza contractelor de ipotecă autentificate sub nr.2236/ 10.05.2006 și sub nr.3887/03.07.2007; anularea formelor de executare emise în dosarul de executare nr.383/2019; să se constate că obligația de plată s-a stins ca urmare a prescripției obligației principale și ca urmare a puterii de lucru judecat.

În motivare, contestatorii au susținut, sub un prim aspect, că nu există nicio obligație de plată, în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. 64/2006 și a actelor subsecvente.

Pe de altă parte, contestatorii au invocat decizia civilă nr.1240/2016 pronunțată de către Tribunalul Galați în dosarul civil nr. 3443/324/2014, prin care s-a constatat prescris dreptul de a obține executarea silită în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul la credit nr 64/10.05.2006 și a actelor adiționale subsecvente. Prin urmare, contestatorii au apreciat că este prescrisă orice acțiune judiciară întemeiată pe existența titlului executoriu reprezentat de contractul de credit și a actelor adiționale, hotărârea fiind intrată în puterea de lucru judecat.

Prin încheierea civilă din data de 16.10.2019 pronunțată de Judecătoria Tecuci, a fost respinsă excepția puterii de lucru judecat, ca nefondată; a fost admisă contestația la executare formulată de contestatorii și, în contradictoriu cu intimata; s-a constatat prescris

dreptul creditoarei ... de a obține executarea silită în temeiul titlurilor executorii reprezentate de contractul de ipotecă autentificat sub nr.2236 /10.05.2006 și contractul de ipotecă autentificat sub nr. 3887/03.07.2007, împotriva debitorilor garanți și

În considerente, s-au reținut, în esență, următoarele:

„Excepția autorității (puterii) de lucru judecat” este nefondată, întrucât împrejurarea că există hotărâri judecătorești cu privire la forța majoră sau la alte contestații la executare nu conduce la concluzia că a mai existat o judecată, cu îndeplinirea condițiilor prevăzute de disp.art.430 și 431 C.proc.civ.

Cu privire la excepția prescripției dreptului de a cere executarea silită în baza titlurilor executorii reprezentate de contractele de ipotecă autentificate sub nr.2236/10.05.2006 și sub nr.3887/03.07.2007, Judecătoria a reținut că ambele contracte de ipotecă au fost încheiate pentru garantarea creditului în valoare de 400.000 de lei, acordat de, în baza contractului de credit nr.64/10.05.2006.

La data de 18.06.2019, intimata a formulat cerere de urmărire silită imobiliară împotriva debitorilor garanți și în baza acestor contracte de ipotecă.

Date fiind dispozițiile art.201 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, potrivit căroră „prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil sunt și rămân supuse dispozițiilor legale care le-au instituit”, Judecătoria a reținut aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art.405 C.proc.civ. de la 1865, întrucât prescripția executării obligației de plată în baza contractelor de ipotecă a început sub imperiul legii vechi.

Totodată, s-a reținut că, prin decizia civilă nr.1240/11.11.2016 a Tribunalului Galați s-a constatat prescris dreptul creditoarei de a obține executarea silită în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr.64/10.05.2006.

Având în vedere încheierea contractelor de ipotecă pentru garantarea acestui contract, precum și disp.art.1746 din C.civ. de la 1864, Judecătoria s-a considerat ținută de caracterul accesoriu al ipotecii, încheiate sub imperiul legii vechi. Astfel, a constatat că fiind prescris dreptul creditoarei de a cere executarea silită în temeiul titlurilor executorii reprezentate de contractele de ipotecă nr. 2236/10.05.2006 și nr. 3887/03.07.2007, întrucât acestea sunt accesorii contractului de credit, apreciind că prescripția obligației principale stinge și ipoteca constituită.

Cu privire la termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită, Judecătoria a reținut că, deși disp.art 405 C.proc.civ. de la 1864 prevăd că, în materia acțiunilor reale imobiliare, termenul de prescripție este de 10 ani, acest termen nu se aplică contractelor de ipotecă încheiate în baza vechiului Cod civil tocmai pentru că sunt accesorii obligației principale.

Împotriva acestei hotărâri, a declarat apel, în termen legal și motivat, intimatul, calea de atac fiind înregistrată pe rolul Tribunalului Galați la data de 12.12.2019.

În problema care interesează prezenta sesizare, prin apelul formulat, s-a apreciat că, în mod greșit, prima instanță nu a reținut *caracterul autonom de titlu executoriu al contractului de ipotecă*, constatându-se intervenită prescripția dreptului de a cere executarea silită a titlurilor executorii reprezentate de contractele de ipotecă din cauză, prin prisma stingerii dreptului de a cere executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit, pentru garantarea căruia au fost încheiate acestea.

Apelantul a criticat hotărârea primei instanțe și sub aspectul *duratei termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractele de ipotecă*, apreciind că, în cauză este incident termenul de 10 ani, reglementat de ultima teză a disp. art. 405 alin. (1) C.proc.civ. de la 1865, respectiv art.706 alin.(1) din C.proc.civ.

A susținut apelantul că dezlegarea dată acestor chestiuni prin hotărârea apelată este profund eronată, întrucât, deși contractele de ipotecă au fost încheiate ca act accesoriu contractului de credit, la momentul scadenței creanței, ele capătă un statut de sine stătător. Astfel, principiul *accessorium sequitur principale* este înlăturat, în acest caz, de un alt principiu de drept, *specialia generalibus derogant*, întrucât caracterul accesoriu al ipotecii imobiliare nu poate anula sau limita substanțial caracterul executoriu al contractului de ipotecă, în măsura în care nu există nicio dispoziție legală sau justificare de ordin interpretativ.

Pe de altă parte, date fiind disp.art.1772 C.civ. de la 1864, art.66 din Legea nr.36/1995, precum și cele ale art. 120 din OUG nr.99/2006, contractul de ipotecă autentificat la notarul public are putere de titlu executoriu, putând fi pus în executare cu prioritate și independent de contractul de împrumut pe care îl garantează, caracterul autonom de titlu executoriu al contractului de ipotecă fiind de netăgăduit, în contextul în care redactarea normelor nu lasă niciun dubiu asupra evaluării distincte a executorialității instrumentelor de garantare.

Sub cel de-al doilea aspect, a menționat apelantul că, în cazul creanțelor garantate cu ipotecă, este aplicabil termenul de prescripție de 10 ani, stabilit de legiutor pentru executarea titlurilor ce consemnează drepturi reale, acesta fiind introdus prin art.158 din OUG nr.138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă de la 1865, ca o excepție de la prevederile Decretului nr.167/1958. A subliniat apelantul că, prin introducerea disp.art.405 C.proc.civ. de la 1865, legiutorul nu a făcut niciun fel de mențiune în sensul că numai drepturile reale principale (de proprietate, uzufruct, uz, abitație, servitute și superficiei) ar beneficia de termenul de 10 ani, acestea fiind, oricum, imprescriptibile. Rezultă că, în mod cert, legiutorul a avut în vedere dreptul de ipotecă.

La termenul de judecată din 16.12.2020, din oficiu, Tribunalul Galați a pus în discuție admisibilitatea și necesitatea sesizării instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu acestor chestiuni de drept, legate de *interpretarea și aplicarea prevederilor art. 706 alin.(1) teza a II-a C.proc.civ., în sensul de a se stabili dacă intră sub incidența termenului de 10 ani și dreptul de a obține executarea silită a unui contract de ipotecă încheiat sub regimul Vechiului Cod civil, pentru garantarea unei obligații de plată ce decurge dintr-un contract de credit, pentru care s-a constatat că a intervenit prescripția dreptului de a cere executarea silită.*

În acest sens, constată îndeplinite cerințele de admisibilitate a sesizării, conform art.519 din Noul Cod de procedură civilă, anume :

- cauza se află pe rolul unui complet al Tribunalului Galați, care judecă în ultimă instanță;

- de dezlegarea chestiunilor de drept referitoare la caracterul executoriu autonom al contractului de ipotecă încheiat înainte de intrarea în vigoare a Noului Cod civil și termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractul de ipotecă, depinzând soluționarea pe fond a procesului;

- problema de drept este nou ivită pe rolul instanțelor, nefăcând obiectul dezlegării printr-o altă hotărâre a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Se învederează în acest context necesitatea sesizării instanței supreme din perspectiva **opiniilor divergente exprimate în materie**, prin soluții de practică judiciară, fără să se poată constata cristalizarea unei jurisprudențe suficient de bine încheiate cât să lipsească de obiect și efect real, util, prezenta sesizare.

I.Astfel, sub un prim aspect, se observă că, în cazul în care dreptul creditorului de a cere executarea silită s-a născut la o dată anterioară intrării în vigoare a Noului Cod de procedură civilă, dar executarea silită a început sub imperiul legii noi, unele instanțe

apreciază că Noul Cod de procedură civilă va fi aplicabil tuturor chestiunilor privitoare la acea executare silită, invocate în cadrul contestațiilor la executare, inclusiv prescripției dreptului de a cere executarea silită.

Aceste instanțe au în vedere disp.art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, dar și Deciziile Î.C.C.J. privind examinarea recursului în interesul legii nr.13/2006 și nr.31/2009, prin care s-a statuat în sensul că, în materie de executare silită, este incidentă norma în vigoare la data realizării executării, inclusiv cu privire la constituirea titlului, ca primă etapă în declanșarea procedurii execuționale și indiferent dacă nașterea creanței a avut loc anterior.

Însă, alte instanțe, având în vedere disp.art.201 din Legea 71/2011, precum și Decizia nr.1/2014 pronunțată de Înalta Curte de Justiție și Casație- Completul competent să judece recursul în interesul legii, în ale cărei considerente s-a reținut că „prescripțiile începute și împlinite ori cele neîmplinite la 1 octombrie 2011 rămân în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, inclusiv sub regimul invocării lor, guvernat de dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, astfel încât în privința acestora instanțele sunt obligate să cerceteze dacă dreptul la acțiune *sau la executare silită* este prescris”, apreciază că instituției prescripției dreptului de a cere executarea silită îi rămâne aplicabilă legea procesuală veche, chiar dacă procedura contestației la executare este supusă regimului noii legi procesuale, prin raportare la data începerii executării silite (data înregistrării cererii de executare la executorul judecătoresc).

II. O altă controversă privitoare la prescripția dreptului de a cere executarea silită se referă la durata termenului acesteia, în cazul în care titlul executoriu este reprezentat de un contract de ipotecă încheiat sub regimul Vechiului Cod civil.

Astfel, într-o primă opinie, se apreciază că este aplicabil termenul de prescripție de 3 ani, având în vedere natura creanței principale și întinderea aceluiași termen inclusiv asupra garanției imobiliare, în timp ce, într-o altă opinie, se apreciază că este aplicabil termenul de prescripție de 10 ani, fiind pus în discuție un drept real, respectiv dreptul de ipotecă, acest termen fiind reglementat atât de disp.art. 405 C.proc.civ. de la 1865 (termenul fiind introdus prin art. 158 din OUG nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă de la 1865, ca o excepție de la prevederile Decretului nr. 167/1958), cât și de disp.art. 706 alin.(1) din C.proc.civ.

III. În fine, un alt aspect de practică neunitară privește caracterul executoriu independent al contractului de ipotecă valabil încheiat sub regimul Vechiului Cod civil.

Așadar, în timp ce unele instanțe rețin că, odată cu constatarea prescripției dreptului de a cere executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit, se prescrie și dreptul creditorului de a cere executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractul de ipotecă imobiliară, care a garantat împrumutul, având în vedere caracterul accesoriu al acestuia, alte instanțe s-au pronunțat în favoarea posibilității de valorificare în continuare a dreptului la acțiunea ipotecară, reținând caracterul independent de titlu executoriu al contractului de ipotecă.

Tribunalul reține că jurisprudența relevantă la nivelul secției, nu este unitară.

Majoritatea hotărârilor s-au pronunțat în favoarea incidente în spețe similare a termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită de 3 ani, precum și a stingerii ipotecii, odată cu stingerea obligației principale, prin orice mod, cu titlu de exemplu fiind reținută decizia nr. 278 din 14.03.2019 pronunțată în dosarul nr.15937/233/2017.

S-a argumentat anume, că dispozițiile art. 706 Cod de procedura civilă – nu sunt incidente în cauză, acest text referindu-se la dreptul de a executa silită a titlurilor executorii emise în materia acțiunilor reale imobiliare (de ex. revendicare, grănițuire, etc). Or, ipoteca nu este o acțiune reală imobiliară, în înțelesul legii, chiar dacă se referă la un drept real imobiliar.

Din interpretarea art. 1746 C. civ. de la 1864 (ipoteca este un drept real asupra imobilelor afectate la plata unei obligațiuni), reiese că unul din caracterele ipotecii este și acela de a fi un drept accesoriu o simplă garanție a unei obligații. De aceea și stingerea sa poate fi mai întâi pe cale accesorie (adică să rezulte din stingerea pe orice cale a raportului de obligație garantat prin ipotecă) sau principală (când dispare numai garanția, iar creanța rămâne neatinsă, art. 1800 C. civ., dar și în alte situații).

Efectul prescripției extinctive, stingerea dreptului material la acțiune sau la executarea silită, este circumscris și de principiul consacrat în art. 1 alin. (2) și în Decretul nr. 167/1958: „odată cu ștergerea dreptului la acțiune privind un drept principal se stinge și dreptul la acțiune privind drepturile accesorii”, ca aplicație a principiului mai larg de drept, *accessorium sequitur principale*, cu alte cuvinte dacă se stinge dreptul de a cere executarea silită a contractului de credit, se stinge și dreptul de a cere executarea silită a garanțiilor, indiferent de natura lor.

Tribunalul nu a primit apărarea conform căreia principiul *accessorium sequitur principale* nu este aplicabil în cauză, fiind de fapt aplicabil *principiul specialia generalibus derogant*. Aceasta deoarece primul principiu se aplica materiei obligațiilor, cum este cazul de față, iar al doilea se aplica normelor de drept speciale, în raport cu normele de drept generale.

S-a mai subliniat că termenul de prescripție de 10 ani, stabilit de art. 706 Cod de procedura civilă, nu este o norma specială în raport cu termenul de prescripție de 3 ani arătat de același articol. De fapt, întreaga norma este una generală, stabilind termenele de prescripție generale în materia obligațiilor (3 ani) și în materia acțiunilor reale imobiliare (10 ani).

Cât privește exemplul de practică judiciară contrară, acesta este oferit de decizia nr.1234/29.10.2019, pronunțată în dosarul nr. 16021/233/2017, prin care s-a arătat în esență, că, chiar și sub regimul vechii reglementări, contractele de ipotecă au fost recunoscute ca titlu executoriu independent de contractul de credit. Astfel, potrivit art.120 din O.U.G. nr. 99/2006, contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii. Astfel, un contract de ipotecă valabil încheiat, în opinia acestei instanțe, reprezintă titlu executoriu (indiferent de caracterul accesoriu pe care orice contract de ipotecă îl are față de contractul în baza căruia e încheiat), necondiționând executabilitatea acestuia de niciun alt element.

Contractele de ipotecă reprezintă, așadar, titluri apte de a fi puse în executare silită, întrucât caracterul accesoriu al ipotecii imobiliare față de contractul principal în baza căruia a fost încheiată nu poate anula sau limita substanțial caracterul executoriu al ipotecii, în măsura în care nu există în acest sens nicio dispoziție legală sau justificare de ordin interpretativ.

În acest sens au fost și considerentele *Deciziei nr. 60/2017 pronunțată de ÎCCJ* – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a reținut că textul art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 este simptomatic pentru acceptarea de către legiuitor a ideii că un instrument de garantare, depășindu-și funcția specifică, poate deveni singur temei pentru declanșarea executării silite. S-a consacrat, astfel, caracterul independent de titlu executoriu al contractului de ipotecă, cu repercusiuni și în ceea ce privește instituția prescripției dreptului de a obține executarea silită.

Din interpretarea coroborată a disp. art.1772 C. civ. de la 1864 și art. 66 din Legea nr. 36/1995, s-a reținut că, deși contractul de ipotecă a fost încheiat ca act accesoriu contractului de împrumut, la momentul scadenței creanței, el capătă un statut de sine stătător, putând fi pus în executare cu prioritate și independent de contractul de împrumut pe care îl garantează.

Pe cale de consecință, reținând, în ceea ce privește legătura dintre titlurile executorii, că acțiunea ipotecară este distinctă de cea personală, tribunalul a stabilit că ipoteca poate fi pusă în executare independent de titlul executoriu principal, debitorul urmând să răspundă numai în limita valorii acestora, date fiind disp.art. 1774 și art 1776 C.civ. de la 1864.

Sub un alt aspect, Tribunalul a reținut că dreptul de creanță este apărat prin acțiunea personală, iar acțiunea ipotecară este atașată (ca remediu) dreptului real de garanție. Dacă se acceptă disocierea între acțiunea personală și cea ipotecară, atunci rezultă că poate fi imprescriptibilă doar acțiunea ipotecară, independent de prescriptibilitatea acțiunii personale.

În acest context, chiar dacă acțiunea principală referitoare la valorificarea creanței s-a stins prin efectul prescripției dreptului de a cere executarea silită, aceasta nu are consecințe asupra prescripției dreptului de a cere executarea garanției ipotecare, ce supraviețuiește stingerii prin prescriere a acțiunii principale (ceea ce înseamnă că bunurile ipotecate vor putea fi urmărite în continuare).

În fine, în ceea ce privește termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a contractelor de ipotecă imobiliară, garanția unei creanțe personale, Tribunalul a reținut incidența disp. art. 706 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă, în vigoare la data începerii executării silite din cauză, întrucât dreptul de ipotecă consemnat prin contractele de ipotecă este un drept real, fiind aplicabil, așadar, termenul de prescripție de 10 ani, stabilit de legiuitor pentru executarea titlurilor ce consemnează drepturi reale.

S-a mai apreciat că termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a contractului de ipotecă nu poate fi acela de 3 ani, reglementat prin prima teză a art. 706 alin. (1) C.proc.civ., în condițiile în care nu este vorba despre executarea unui simplu drept de creanță, iar disp. art. 706 alin (1) din Codul de procedură civilă, reprezintă o norma specială în raport cu Decretul nr. 167/1958.

Punctele de vedere ale părților, preluate în conformitate cu prevederile art.520(1) din Noul Cod de procedură civilă, au fost exprimate atât prin cererile de chemare în judecată și exercitare a căii de atac, apărările formulate în proces, dar și la termenul de judecată din 18.02.2021, la care s-a dezbătut problema admisibilității sesizării.

Declarându-se de acord cu admisibilitatea formulării întrebării, apelantul-intimat a susținut necesitatea sesizării Înaltei Curți, iar, pe fondul problematicei juridice, a reiterat poziția sa privind aplicabilitatea termenului de 10 ani, privind prescripția dreptului de a cere executarea silită a contractelor de ipotecă din cauză.

Cât îi privește pe intimații-contestatori, aceștia au exprimat opinia potrivit căreia termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a contractelor de ipotecă este cel de 3 ani, prevăzut de vechiul Cod civil, prin raportare la data încheierii contractelor.

Se constată că instanța este în imposibilitatea formulării unui punct de vedere unitar, cu privire la termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită în cazul contractelor de ipotecă încheiate sub regimul Vechiului Cod civil, pentru garantarea unei obligații de plată ce decurge dintr-un contract de credit, pentru care s-a constatat că a intervenit prescripția dreptului de a cere executarea silită, fiind constituit complet de divergență, iar judecătorii cauzei îmbrățișând opiniile diferite ale instanțelor, așa cum au fost acestea anterior menționate.

Tribunalul apreciază, totuși, că, date fiind considerentele anterior arătate, există o chestiune de drept ce se impune a fi dezlegată, existând posibilitatea unor interpretări diferite ale textului de lege - art.706 alin.(1) teza a doua C.proc.civ., care reglementează termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită de 10 ani, în cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, însă instanțele interpretează diferit noțiunea de titlu în materia drepturilor reale, neexistând practică unitară cu privire la incidența acestui termen în cazul punerii în executare a contractului de ipotecă încheiat sub regimul Vechiului Cod civil.

De asemenea, relevante pentru a stabili în cauză durata termenului de prescripție sunt și celelalte aspecte, conexe, așa cum au fost anterior reținute, soluționate, de asemenea, diferit de către instanțe.

În consecință, considerând atât admisibilitatea, cât și oportunitatea dezlegării chestiunii controversate de drept, în temeiul art.519 și 520(1) din Codul de procedură civilă,

Tribunalul Galați va solicita Înaltei Curți să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvarea de principiu a acesteia. În temeiul art.520(2), va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

În temeiul art. 519 Cod de procedură Civilă, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea și aplicarea prevederilor art. 706 alin. 1 teza a II-a C. proc. Civ., în sensul de a se stabili dacă termenul de prescripție de 10 ani se aplică și în ceea ce privește prescripția dreptului de a obține executarea silită a unui contract de ipotecă, încheiat sub regimul vechiului Cod Civil, pentru garantarea unei obligații de plată ce decurge dintr-un contract de credit, pentru care s-a constatat că a intervenit prescripția dreptului de a cere executarea silită.

În temeiul art. 520 alin. (2) Cod de procedură civilă, suspendă judecata cererii de apel formulate de către apelanta-intimată C. B. SA împotriva încheierii civile din data de 16.10.2019 pronunțate de Judecătoria Tecuci în dosarul nr. 4188/324/2018, până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 04.03.2021.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

